

nogle generelle, overordnede rammer, som regeringen skal arbejde efter, og så er det klart, at der undervejs, når vi ser Kommissionens forslag, når vi ser, hvordan forhandlingsituationen udvikler sig, vil skulle tages stilling til, hvordan man reagerer rent forhandlingsmæssigt. Så jeg synes altså ikke, at argumentationen om, at man her binder regeringen og dermed forhindrer en fornuftig forhandling, holder i det konkrete tilfælde.

Jeg tror i virkeligheden, at der måske mere er tale om, at regeringspartierne og regeringen som sådan stadig væk har det bedst med selv at fastlægge sin forhandlingslinje uden om Folketinget i EU-sager, og at man ikke endnu er blevet så moderne i sit syn på EU, at man er i stand til at få etableret et fornuftigt samarbejde mellem parlament og regering om at fastlægge en forhandlingslinje.

Men det må vi jo så arbejde på at få regeringen øvet lidt i, sådan at man på et tidspunkt bliver en lille smule moderne omkring vores forhold til EU. Jeg tror faktisk også, det ville gavne forholdet til EU, at man øvede sig lidt i at få nogle rimelige beslutningsgange. Sagen er nemlig den, at vi kommer alt for sent ind i beslutningerne fra Folketingets side.

Så må jeg sige om ministerens gennemgang af de enkelte sager, at jeg nok synes, der var en lidt overordnet tilslutning til nogle af principperne, men ikke nogen særlig præcis og konkret stillingtagen, og der er nogle enkelte ting, hvor jeg godt vil bede ministeren om at være mere præcis. For det første behovsvurderingen: Mener regeringen, der er grund til at indføre en behovsvurdering i udsætningsdirektivet, vil man arbejde for det – ja eller nej? Hvad synes regeringen om retsgrundlaget, artikel 100 eller 130 – er det den ene eller den anden, der er den rigtige? Er der brug for at forbedre offentlighedens mulighed for inddragelse i sagerne – ja eller nej og i givet fald hvordan? Og endelig: Hvad er det, man præcis ønsker at gøre vedrørende de langsigtede miljøvirkninger – er vi f.eks. enige om, at de langsigtede konsekvenser med hensyn til sprøjtemiddelforbrug bør kunne indgå i den egentlige godkendelse af et produkt? De ting kunne jeg godt tænke mig at få afklaret fra ministerens side.

Så skal jeg sige tak til hr. Martin Gleerup. Jeg synes igen, der var tale om, at kommentarerne til de enkelte punkter var lidt abstrakte, men jeg fornemmede, at der var tilslutning til hoved-

principperne, og det er jeg selvfølgelig tilfreds med.

Jeg er ked af, hvis hr. Vibjerg synes, forslaget er for teknisk, men også glad for, at det ikke vil forhindre et seriøst arbejde med det. Jeg er i hvert fald glad for, at vi er enige om, at gruppe 10-procedurerne – det gælder i øvrigt bredt – bør laves om, så den fuldstændig absurde situation, der i øjeblikket er tale om, ikke opstår igen.

Hr. Vibjerg og andre ordførere var inde på, at formuleringen om behovsvurderingen trænger til en konkretisering, og det er jeg helt enig i. Det er et meget svært område at have med at gøre. Man kan sige, at grundprincippet burde være, at valgte parlamentariske forsamlinger som en demokratisk selvfølge til enhver tid kan sige ja eller nej til en teknologi ud fra en vurdering af fordele i forhold til risici. Det, der gør sagen kompliceret, er imidlertid, at vi har en lang række frihandelsaftaler – det indre marked, WTO osv. – som nødvendiggør, at der er nogle regler for, efter hvilke kriterier de forskellige instanser kan sige ja eller nej til nye varer og teknologier og opstille forskellige betingelser for samhandel. Det er i virkeligheden her, vanskelighederne ligger, og det synes jeg må være en udfordring til alle, der erkender, at frihandel er en realitet.

Nu handler det altså om, under hvilke regler frihandelen skal udfolde sig, og der er et behov for, at vi diskuterer, hvordan man på demokratisk vis i Danmark, i EU eller i WTO for hele verdens vedkommende kan opstille nogle kriterier, som sikrer, at der ikke kommer en diskrimination via sådanne regler, men at der på den anden side stadig gives en demokratisk, legitim ret til at opstille forskellige krav til, hvordan nye teknologier skal anvendes. Det er en spændende og nødvendig diskussion, og jeg synes, man f.eks. kunne henvise til den beslutning, EU har taget om brug af hormoner i kødproduktionen. Det er jo dybest set en vurdering, der siger, at det har vi ikke brug for, det bryder vi os ikke om. Det er ikke en sundhedsmæssig vurdering i første instans, så her er der altså et eksempel på, at man godt har kunnet gøre det.

Hvis vi undervejs, f.eks. i forbindelse med forslaget her, kunne få en yderligere debat, der gjorde os alle sammen klogere og kunne bringe os et stykke i retning af en afklaring af, hvordan sådan nogle ting kan gøres, synes jeg, det ville være en god ting. Jeg skal her gøre opmærksom på, at man i Norge har indføjet en bestemmelse